

NoRa
ECKHARDTOVÁ

SEN
LETÍCÍ
ŽELVY

NoRa
ECKHardtOVÁ

SEN
LETÍCÍ
ŽELVY

PROLOG

Šestadvacetiletá Alice potichu otevře dveře dětského pokojíku a po špičkách se plíží šerem až do rohu k postýlce. Sleduje hrudníček, který se téměř neznatelně zvedá a zase klesá. Sevřené pěsti ostře kontrastují s andělským výrazem spícího miminka – vypadají, jako by svíraly provaz, který už někdo přetrhl. Ta malá spící hlava, mírumilovně spočívající na polštářku, zatím nepoznala žádné zlo, žádné konkrétní zlo, a neví nic ani o existenci zla obecně; jako by zářila ve tmě. Alice malého spáče jemně pohladí po chmýří, které má místo vlasů. Teď ho nesmí probudit.

Pak poodhrne tmavé závěsy a vyhlédne z okna – dole před domem, na jinak ztichlé a opuštěné ulici, parkuje šedé hranaté Volvo s rozsvícenými světly. Z výfuku viditelně stoupá ve světelném kuželu oblak kouře. V okýnku u řidiče je vidět pouze pohybující se žhnoucí konec cigarety, za níž Alice tuší jeho netrpělivý výraz. Proto už déle neotálí, bez ohlednutí opustí pokoj a našlapuje co možná nejtišeji po schodech (ví, které vržou, těm se vyhne), pak zbývá jen pár kroků k domovním dveřím.

Vyjde ven, obejde auto a nastoupí do otevřených dveří spolujezdce.

Domů se už nikdy nevrátí.

1

**OBLAKA
v Hlavě**

1

PAN Z & OBRAZ PRVNÍ

Pan Z. zkušeným pohybem odzátkoval jednu z tmavých lahví a část obsahu přelil do sklenice. Chvilí zamyšleně pozoroval stoupající řetízky bublinek, jak se ztrácí v tuhé pěně. Chleba si namazal tlustě paštikou (tou nejobyčejnější), přidal plátky sýra a dozdobil předem nakrájenými kolečky kyselé okurky tak, aby vše tvořilo kompozičně vyvážený abstraktní obrazec. Kousky okurky se překrývaly na milimetr přesně a plátky sýra byly na krajici umístěny ve zlatém řezu. Spokojeně se zakousl a upil Plzeň, která se ještě před chvílí chladila vedle svých sestřiček v malé lednici v rohu místnosti.

Rozhlédl se po místě, které viděl už tolikrát, jako by se na ně díval poprvé. Malý pokojík bez oken byl vybaven spoře, téměř asketicky – kromě zmíněné lednice se tu vyskytoval už jen poškrábaný dřevěný stůl a černá otočná kancelářská židle s nízkým opěradlem, zjevně používaná ještě mnoho let poté, kdy by bylo slušné odvézt ji na skládku k věčnému odpochinku. Řádka polic u zdi byla plná papírů a naskládaných rolí, díky tomu místnost získala strohý úřednický ráz. Z jedné zdi smutně trčelo malé umyvadlo, u něhož byl pověšený dřívě pravděpodobně bílý ručník, a podlahu pokrývalo sešlapané

šedivé linoleum s neidentifikovatelným oranžovým vzorkem tak trochu připomínajícím zvratky.

Cítil se ale v téhle komůrce v podzemí dobře – líp než tam nahoře, na vzduchu, mezi lidmi. Tady má všechno. Pouze tady se cítil být skutečně sám sebou – jakoby tam nahoře jen přežíval, a opravdový život mu začal až zde v podzemí –, ve tmě zahnané na ústup silnými zářivkami, které osvětlovaly jeho práci. Občas nešel domů a strávil tu noc na holé podlaze u zadní stěny ve starém špinavém spacáku vybledlé červené barvy. A přesto všechno nepohodlí tu vždycky zázračně spal jako nemluvně (přestože doma obvykle nemohl dlouhé hodiny usnout; celé noci upíral oči ke stropu a myšlenky mu v hlavě vířily až do rána). Ústřední topení, které se ohlašovalo pravidelným jemným cvakáním a klapáním, zajišťovalo teplo. Nebylo nač si stěžovat. Především zde ale jinak panovalo naprosté ticho, přestože nad ním byl v centru města hustý provoz. Bavila ho myšlenka, že přímo nad jeho hlavou jezdí tramvaje a chodí lidé, spěchají do práce nebo na schůzku, a nikdo, nikdo z nich o jeho přítomnosti neví. Bylo to jeho útočiště, proto tu trávil maximum času – maximum, které ještě nemohlo být podezřelé. Za chvíli se dá do práce. Pomalu, nikam přece nepospíchá, nemusí dodržet žádný termín, musí pouze odvést svou práci co nejlépe.

Dojedl druhý nazdobený chleba s paštikou, ubrouskem si otřel svěšené koutky úst a přejel i strniště na bradě.

Opodál ležící dívky si zatím schválně moc nevšímal. Pořádně se jí bude věnovat, až v klidu dojí, umyje si pečlivě ruce a navlékne rukavice. Vždycky si při tomhle obřadu připadal tak trochu jako chirurg (kterým se měl původně stát, ale na poslední chvíli studium medicíny vzdal). A ona tam stále ležela. Obličej měla zakrytý lesklými, medově zbarvenými vlasy, jimiž prosvítalo křehké ucho. Vypadala netečně a její mramorově bílé hrdlo bylo tak půvabné. V duchu ji sám pro sebe oslovoval, Něžná. Jen z pohledu na ni cítil rozechvělé rozrušení.

Byla tak jemná, tak krásná, tak čistá. Tak dokonalá.

Namazal a vyzdobil si třetí krajíc, pomalu zamyšleně žvýkal, téměř jako by vědomě odkládal to, co ho čeká. Dopil pivo, pečlivě si umyl ruce a sklenici odložil do oprýskaného umyvadla. Láhev postavil do rohu k ostatním. Stály tam vzorně vedle sebe jako vojáci v pozoru, přísně dohlížely na jeho počínání. Nenechal se tím znervóznit, natáhl si obřadně rukavice a naklonil se nad ni. Jemně ji pohladil po zlatozrzavých pramenech:

„Tak se do toho pustíme, Něžná...“

2

VIKTOR & ELENA

Elena žila s hlavou v oblacích. Viktor – ten žil s oblaky v hlavě.

Právě procházel Parkem, stejně jako každý den. Pozoroval chmýří z platanů, které mu poletovalo kolem hlavy. Malé vzducholodě se občas zaleskly v posledních paprscích vlažného slunce. Ještě stále v tuto hodinu svítilo, ale už nemělo dostatek síly, aby i hrálo.

Amarcord. To mu vznášející se semínka připomněla – úvodní scénu z filmu Amarcord. Viktor zachytil jednoho letce rukou navlečenou v kožené rukavici a opatrně, aby ho příliš nezmačkl, ho zase odfoukl. Tajně – sám před sebou se trochu zastyděl – si něco přál. Vzpomínka na konkrétní scénu z filmu byla ale čistě vizuální, radostná rozvernost, která scénu provázela, se nedostavila. Tady nejsme v Itálii, připomněl si chmurně. Tady máme Čechy, tady to není stejné. Místo sexy prsaté Magali Noël kroutící zadkem v dráždivě červených přiléhavých šatech, na něj čeká v baru naproti jejich kanceláři anorektická servírka s bezvýraznou bledou tváří. Místo veselé záplavy poletujících bílých bambulek, za nimiž by se se smíchem honily děti, se kolem něj vznáší pár unavených olýsalých semínek, které jdou radši rychle k zemi. Namísto obřího,

sluncem zalitého parníku, jenž by se kolébal na vlnách moře, tu pluje jen ubohý špinavý parníček mířící k trojské ZOO. *Ne, tady není prosluněná ukřižovaná Itálie. Tady v Čechách není šťastný nikdo.* Nebo, opravil se, někdo možná ano – ale nikdo to nepřizná, ani sám sobě. On tedy rozhodně šťastný není. Proč tu vlastně pořád zůstává? Co ho tady drží? Brzy přijde zima – přichází každý rok čím dál rychleji. Nenávidí zimu. Proč vlastně dobrovolně půl roku – ano, celého půl roku, trpí? V důsledku pak strádá půl svého života. Stromy už brzy shodí poslední zbytky listů a zbydou z nich holé, zubožené trosky – vždycky mu připomenou staré lidi. Zvířata se budou pyšnit zimní srstí nebo peřím a lidé se budou po ulicích koulet nabalení v kožších nebo péřových bundách. Všechno živé v zimě vypadá, jako by nabralo minimálně polovinu své váhy, pokud tomu tak skutečně není. Jen stromy jsou kost a kůže, smutné, beznaděnné, nahé. Vše je tmavé a temné. A pod povrchem bují zuřivost.

Alespoň že nemá psa, pomyslel si, když se ohlédl po kolemjdoucím pánovi s dogou. Aby tak ještě ke všemu musel chodit v tom nelidském počasí a ve tmě dvakrát denně venčit!

Slunce znovu váhavě ukázalo svůj nespělý bledý obličej. Viktor zamžoural a zvedl na oplátku svůj, jako by je chtěl snad neobratně políbit. Téměř vždy, když o víkendu svítilo slunce, všeho nechal a spěchal ven užít si krásného počasí, přestože se mu mnohdy ani nechtělo. Zkrátka *musel*. Někdy se ale přistihl, že je vyloženě vděčný za déšť, nebo alespoň zataženou oblohu, na níž bylo napsáno ‚Nikam nemusíš!‘. Sladké, alibistické, provinilé nicnedělání. Slunce je jeho pes, který škuje vodítkem a táhne ho ven. Slunce a Elena. Každý víkend, kdy Viktor nemusí pracovat, poslouchá:

„Pojeďme někam ven, do přírody! Do lesa, na procházku. Víš, že to potřebuju, a tobě by to také udělalo dobře. Pěkně se projdeme, provětráš si hlavu, načerpáš energii ze stromů.“ Úplně ji slyšel drmolit. Ne náhodou se seznámili na jednom z jejích ‚uniků z města‘.

Potkali se jednoho letního večera na nádraží v Dobřichovicích – ona jela z jakéhosi výletu, on byl navštívit jakéhosi známého. Seděli každý na své lavičce na peróně a čekali na příjezd vlaku do Prahy. Ona pomalu upíjela z obřího, snad půllitrového papírového kelímku. Náhle se zvedla a šla přímo k němu – na chvíli úplně ztratil řeč. Samozřejmě si jí celou dobu všimal. Vnímal tu krásnou jemnou blondýnku, jak tam tak sama seděla s velkým batohem, kamarádsky usazeným vedle sebe na lavičce. Samozřejmě také zaregistroval její opálená štíhlá stehna v kraťoučkých džínových šortkách, všiml si jejího dlouhého krku trčícího z šedého tílka nad viditelnými klíčovými kostmi, a zachytil její úsměv, když se jejich pohledy (zdánlivě) náhodou setkaly.

Oněmělý sledoval, jak kráčí rovnou k němu. Naštěstí mluvení nebylo na něm – nevydal by ze sebe ani hlásku, přestože urputně polykal, zatímco ji viděl se (dle jeho mínění neúprosně) přibližovat. Kdyby měl promluvit, jen by zasípal, zachrchlal, nebo jen němě otevřel ústa – a ona by se obrátila s vyděšeným výrazem zpátky, zahodila kelímek s kávou a dala by se na útěk. Když byla konečně u něho, řekla jen:

„Ahoj, nechceš Cappuccino s příchutí *Irský krém*? Z automatu támhle za rohem. Je to naprosto vynikající, ale mně to chutná vždycky jen chvílku, a pak už prostě nemůžu. Je mi líto to vyhodit, tak jsem myslela, že bys možná...“, napřahovala k němu kelímek s dobrou polovinou zbylého obsahu nevábne kalné barvy. Viktor po něm sáhl, jejich prsty se při tom o sebe jemně, a snad i omylem, otřely. Upil jeden nebo dva doušky, vděčný za to, že získá čas a že si může svlažit hrdlo, než promluví.

„Je výborné! Díky. Ten pocit, co jsi popsala, přesně znám – existuje na to i termín. Říká se tomu ‚Zákon klesajícího mezního užítku‘. První hlt je božský, druhý o trochu méně, a v půlce kelímku je už přínos nulový. Pak je otázka: dopiju to a bude mi z toho špatně, nebo to někomu věnuju, aby pro